

15.

SAUL BEN SIMEON (1372-1421)

1375-1390

*Izráel fiainak és a jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékiül legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, a ki történetből¹ öl meg valakit.**

* 4Móz 35,15

Bajle és Saul egy ideig mit sem értettek atyjuk halálából, de azután amikor a nagyobbacska Saul rájött arra, hogy atya nem utazott el, és ennek köze van ahhoz, hogy az anyja állandóan sírdogál, egyre hangosabban követelte magának Simeont. Anyjuk évekig siratta férjét, mert bár házasságkötésükkor is sejtette, hogy házasságuk nem lehet hosszú, de azért több házasság évben reménykedett, ismerve Simeon erős szervezetét. Sokat panaszkodott Saul füle hallatára:

*Többed magammal mentem el,
és elárvultan hozott vissza engemet az Úr;
miért hívnátok hát engem Naóminak,
holott az Úr ellenem fordult,
és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet?**

* Ruth 1.21

Sault és testvérét anyai szeretet vette körül, meg is állapították a többiek, hogy túlságosan is a szárnyai alá vette gyermekeit Vejgele. Józsué ismerte a lányát, tudta, hogy a gyermekeiben szereti tovább férjét, és még sok évnek kell eltelnie ahhoz, hogy újra egészségesen tudjon élni. Józsuét nem lepte meg az sem, hogy számtalan helyről kapott házassági ajánlatot Vejgele, de mindet visszautasította, mintha neki kellene vezekelnie férje halála miatt. Senki sem volt elég jó neki, mindenkiben azt a bölcsességet kereste, amelyet Simeontól szokott meg. Atyja hiába magyarázta neki, hogy az emberek annak ellenére, hogy az Úr a saját képmására teremtette őket, nagyon is különböznek egymástól, ezért ha valamelyik kérő talán nem olyan bölcs, mint Simeon volt, attól még ugyanolyan boldoggá teheti, csak másképpen. Máskor pedig azt mondta a lányának, hogy Simeon a bölcsességét számtalan tragédia és megpróbáltatás útján kapta, és lányára bízta, hogy megérti-e, mit jelent mindez.

Vejgelére semmi nem hatott. Senki nem tudta, hogy amíg Bajle szoptott, addig Saul is szoptatta. Mivel Bajle két évvel fiatalabb volt Saulnál, és két és fél éves koráig anyatejet kapott, Saul négy és fél éves korában került le Vejgele csecséről. Józsué minden bántástól védeni próbálta a lányát:

¹ történetből = tévedésből

*Ha madárfészek akad elédbe az úton valamely fán vagy a földön,
madárfiakkal vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a tojásokon:
meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben;**

* 5Móz 22.6

Saul furcsa, visszahúzódó gyermek volt. Atyja korai halála, anyjától való késői elválasztása miatt túlságosan csendes és magának való, esetlen és síró kisfiú lett belőle. Egyetlen barátja volt, a kicsi Sámson, de ő családjával 1376-ban le-vándorolt Görögországra, amikor Magyarországon újra felütötte a fejét a pestis.

1378 nyarán teljesen váratlanul meghalt Józsué. Saul ekkor már elég nagy volt ahhoz, hogy a dolgok mikéntjét megértse, és ekkor világosodott meg előtte, hogy az atya soha többé nem tér vissza hozzá. Józsué temetése után Saul megváltozott. Lányos alkatát levetkőzte, keményszívú, kissé kegyetlen gyermek vált belőle. Anyja tudta, hogy a fia így akar bosszút állni a világon, de nem volt képes másfelé irányítani. A következő évben a hétéves Saultól már tartottak a néhány évvel idősebb fiúk is, mert az állandóan vezérszerepben tündökölt, mindenkitől elvette azt, amire szüksége volt, és néha ököltre is ment az igazáért, ami nagy visszatetszést keltett.

*A vessző és dorgálás bölcseséget ad;
de a szabadjára hagyott gyermek megszegyeníti az ő anyját.**

* Péld 29.15

1381. augusztus végén Németföldről azok érkeztek a városba, akik az év eleji nyugati pestis ellen menekültek keletre. A menekülők között volt Abraham, egy harmincéves ember, aki a ragályban elvesztette feleségét. Magával hozta Saullal közel egykorú három gyermekét is, akikkel átmenetileg Vejgele házában kapott szállást. A férfi nyomban ki is vetette hálóját az özvegyre, aki nem ismerte fel Abraham számító lelkét.

Saul, aki igen sokat tapasztalt az elmúlt években az emberi természet-ről, anyjával szemben azonnal látta, hogy Abraham nem egyenes férfi, és az idegen gyermekeivel sem volt jóban, mivel azok is igen erőszakosak voltak.

Vejgelét elbódította Abraham szépsége, és végül 1382 nyarán hozzáment feleségül. Az esküvőn a tízéves Saul nagyon rosszul érezte magát, mert világossá vált számára, hogy elveszítette azt az édesanyját, aki addig csak érte és hűgáért élt. Másodsorba kerülése súlyos lelki válságot okozott a fiúnak, aki úgy próbálta magát erősíteni, hogy egyre nagyobb zsványságokat követett el, ezáltal bizonyítva, hogy Abrahamnál és annak gyermekeinél is tud valamiben jobbnak lenni. Sokat rontott a helyzeten, hogy Vejgele fiút szült Abrahamnak még ebben az évben.

Vejgele későn eszmélt. Addigra Sault többször rajtakapták lopáson, ve-rekedésen, és azon, hogy házasság előtt álló leányoknak tett félreérthetetlen ajánlatokat. Mivel Vejgele nem tudott szigorú lenni fiával, Abraham lépett fel el-lene, ami újabb súlyos összetűzéseket okozott a mostoha apa és a mostohagyer-

mek között. Vejgele példázatként elmesélte Saulnak atyjai történetét, de ez sem segített, noha Sault igencsak érdekelte a családja múltja. A helyzet annyira megromlott, hogy anyját egyszer a lépcsőn is lelökte, amikor a lelkére kívánt hatni. Ekkor már a közösségi előljárók is zúgolódní kezdtek, mert látták, hogy a gyermek senkit és semmit nem tisztelt:

*A ki megveri az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon.**

*2Móz 21.15

*A ki szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon...**

*2Móz 21.17

*Átkozott a ki kevésre becsüli az ő atyját vagy anyját!
És mondja az egész nép: Ámen!**

* 5Móz 27.16

1385 júliusában, amikor Saul férfivá lett, Abraham mindenki fülének hallatára megfenyegette, hogy elzavarja a háztól. A közösség tagjai mind remélték, hogy ez nemsokára be is fog következni.

A mindenkitől elvadult, de jó eszű fiú tervezgetni kezdte jövőjét. A különféle utazóktól megtanult németül, latinul és görögül, ismerte a különböző országok pénzeit és átváltásaikat. Megtanulta, hogy hogyan kell úgy pénzt váltani, hogy az ember a kialakult haszon felett tisztességtelenül jusson még több haszonhoz. Azt is kitanulta, hogy hogyan kell a bort felvizezni, a pénzt rontani. Az emberek kerültek, mert mindenfélét suttoztak róla. Mindeközben Saul legbelül egy szomorú kisgyermek maradt, aki atyjának és anyjának elvesztését gyászolta örökké.

Sault a húga sem tudta eltéríteni a választott útjától. Ő volt az egyetlen, akit beavatott a tervébe, miszerint alászáll Korinthosba, hogy ott próbáljon szerencsét, a kelet és nyugat határán.

1390 tavaszán Saul kiáltozásra lett figyelmes. Ahogy berontott a házba, látta, hogy Abraham erőszakoskodik a tizenhat éves gyönyörű hűgával, miközben anyjuk a piacon vásárolt. Abraham késsel támadt Saulra, aki védekezés közben elesett és magára rántotta mostohaapját. Abraham nem kelt fel a földről. A szívéből az égre meredt a kés markolata. Saul azon mód elmenekült otthonról, hiába bizonygatta neki Bajle, hogy tanúskodik mellette. Esztergomból a Dúnán keresztül aláereszkedett az ismeretlenbe, még az anyjától sem búcsúzott.

*Hogy oda szaladjon a gyilkos,
a ki megöl valakit tévedésből, nem szándékosan,
és legyenek azok menedékül nekik a vérbosszúló elől.**

* Józ 20,3

1390-1396

*Mindazok után pedig, a mik reánk jövének
gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért,
hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nekünk,
sem mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nekünk e maradékot...**

* Ezsdr 9,13

*És azt mondjátok: Miért?
Azért, mert az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt,
a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged!**

*Malak 2,14

Saul 1390. május 5-én kis csónakon a Dunán érkezett Nándorfehérvárra. Az utazás kimerítette, mindvégig rettegett a sebes sodrású folyótól, mert nem tudott úszni. Szinte lehetetlen helyzetbe került, mert Földvárnál a csónak felborult, és elvesztette mindazt, amit magával hozott. Ezután összes vagyonát magán viselte.

Nándorfehérvár zsidói befogadták Sault, aki természetesen nem árulta el, hogy gyilkosság miatt üldözik. Munkalehetőséget és szállást biztosítottak neki, de Saul tudta, hogy csak átmenetileg húzhatja meg magát, mivel Esztergomból Nándorfehérvárra több zsidó is kereskedik, akik ismerik őt, és csak idő kérdése, hogy mikor bukkanak fel. Július végére Saul annyi élelmet tudott felhalmozni, hogy újra útra, mert kelni Szerbiába, ahol a mozlimok kiterjesztették a fennhatóságukat, miután 1389-ben Murad szultán elfoglalta az országot. Saul abban reménykedett, hogy a mozlim védelme alatt elbújhat üldözői elől. Augusztus elején érkezett Nisbe, ahol az egyik zsidó kereskedő éppen segédet keresett maga mellé. Saul beállt segédnek hozzá.

A beköszöntő év januárjától a kereskedősegédként dolgozó Saul ügyességével kitűnt a többi zsidó közül, habár mérlegében nem igazán bízott meg a többi: észre lehetett venni, hogy a vevőket kisebb-nagyobb mértékben becsapta. Egyedül a főemberek voltak kegyesek hozzá, a nép azt rebesgette, nem véletlenül. Ibrahim kereskedő szemet hunyt Saul csalásai fölött, mivel a tisztességtelen haszonból maga is részesült. Ők ketten jól egymásra találtak:

*Gonoszságra készek a kezek, hogy jól vigyék véghez;
a fejedelem követelődik, és a bíró fizetésre vár;
a főember is maga mondja el lelke kívánságát,
és összeszövik azt.**

Mik 7.3

Saul és Ibrahim együttes kereskedése szépen gyarapodni kezdett. Kihasználták nyelv- és helyismeretüket, gyertya-, bőr-és fakereskedésüket elkezdték fejleszteni fűszer-és aranykereskedés felé. Októberben Saul (mintegy

befektetésként) feleségül vette egy gazdag, haldokló zsidó kereskedő gyermekszülésre már képtelen, csúnya, egyetlen lányát, és így olyan vagyoni fölttel rendelkezett hamarosan, hogy Ibrahimnál is gazdagabbnak számított. Vagyonukat és vállalkozásaikat egyesítették, mert belátták, hogy mindkettőjüknek rossz lenne az, ha egymással versengnének, miközben valaki más pedig egymaga szedné be a hasznot.

1392 tavaszára az új és közös vállalkozás jelentős vagyont termelt. Nem vették észre, hogy a szófiai aranykereskedőknek szemet szúrt a vállalkozásuk, és azt sem vették komolyan, hogy a nyáron kétszer kigyulladt a raktárjuk. Saul csak aludni és enni járt haza, amivel sok keserűséget okozott feleségének, és egyre több megvetést szerzett magának.

1393. január közepén szófiai kereskedők jelentek meg Ibrahimnál, és oda hívták Sault is, aki éppen egy helybeli nem zsidó leánnyal töltötte kellemes perceit. A szófiai kereskedők megegyezést ajánlottak Ibrahimnak és Saulnak, amely szerint árura és területre osztanák fel a kereskedéseiket azzal, hogy a másik területén nem kereskednének. Ibrahim, aki értette a látogatás mögött megbúvó rejtett fenyegetést, ráállt az alkura, Saul azonban nem volt hajlandó megállapodni. Végül Ibrahim felelősséget vállalt arra, hogy Sault kordában tartja, és a szófiai küldöttek hazamentek. Ibrahim hosszú órákon át prédikált Saulnak:

*A gonoszt gonoszság öli meg,
és meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat.**

* Zsolt 34.22

Annak ellenére, hogy Saul nem érdekelték az efféle prédikációk, Ibrahim heteken át magyarázta Saulnak, hogy ne tegye tönkre makacsságával azt, amit ketten viharos gyorsasággal megteremtettek maguknak. Saul azonban, aki nagyon elbízta magát végül szakított Ibrahimmal, és hagyta, hogy az Szófiába menjen és beszámoljon az eseményekről. Ibrahim ezekkel a szavakkal búcsúzott:

*A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel,
és a ki szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel.
Ez is hiábavalóság.**

* Préd 5,10

Szófiában Ibrahim nem tudta megakadályozni a szófiaiakat abban a döntésben, hogy Sault tönkre kell tenni, mivel senkire nincs tekintettel.

1393 júliusában Saul raktárai egyszerre gyulladtak ki, állatait ugyan ezen az éjszakán megmérgezték. Amikor másnap Saul Ibrahimra támadt, hogy biztosan az ő keze van a dologban, az sírva kérlelte, hogy ne bántsa őt, hanem menjen le Szófiába megegyezni az ottaniakkal. Saul a dühtől tajtékozva néhány nap alatt Szófiába ért, és a többi kereskedőre törte az ajtót. Miután Saul

kiüvöltözte magát, a legidősebb kereskedő, csak annyit mondott neki, hogy most még odébbállhat, ha azonban ezt nem teszi meg, akkor Nisben kihirdetik, Esztergomba pedig megüzenik, hogy Saul, a gyilkos hol és miként él. Végül így fejezte be:

*Bocsát az Úr te reád átkot, bomlást és romlást mindenben,
a mit kezdesz vagy cselekszel;
mígnem eltöröltetel és mígnem gyorsasággal elveszesz
a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt, a melyekkel elhagytál engem.**

* 5Móz 28,20

Saul döbbenet hallgatott. A szófiaiak elétettek egy szerződést, amelyben minden kereskedelmi jogáról lemond, meglévő árukészletét átruházza, és kapcsolatainak a figyelmébe ajánlja őket. Mindezért cserébe kapott a szófiaiaktól egy zacskó aranypénzt és némi útmutatást arra vonatkozóan, hogy mi történhet vele akkor, ha Nisbe visszatér. Saul úgy döntött, hogy nem tér vissza Nisbe, és azzal sem törődött, hogy a felesége így hiába várja majd vissza, és talán soha nem fog tőle elválni. Újra útra kelt.

Szeptember végén érkezett a mozlim fennhatóság alatt álló Nikápolyba. Az aranyból, amit a szófiaiaktól kapott, vett magának egy kisebb házat, a többi pénzből (amit egy rejtkehelyről hozott magával) újra kereskedést nyitott: ismét gyertyával és bőrrel kezdett kereskedni. Néhány hónapig nagy gondokkal küszködött, alig volt mit ennie, aztán azonban újra rákösztött a szerencse, mert addig forgatta magát a zsidók között, mígnem hasznos tudásra szert nem tett: kiderült, hogy a Vidinben pénzkölcsönzéssel foglalkozó zsidó lebetegedett, nem tud visszamenni ügyeinek intézésére. Mivel Saul (legalábbis így tudták) nem volt családos ember, fiatal volt, gyors észjárású és behízelt módorú, sikerült elérnie azt, hogy a betegeskedő pénzváltót beültette a nikápolyi kereskedésébe (mintegy biztosítékként), ő maga pedig felment Vidinbe a pénzváltó írásos megbízásával, hogy az üzletét ott vezesse, amíg az fel nem gyógyul.

Vidinben úgy érezte, hogy megtalálta a szerencsáját. A városon nagyon sok utazó ment keresztül, ezeknek az erszényeiben sokfajta pénz lapult. Saul hihetetlen ügyességgel tudta ezeket a pénzeket az egyikről a másikra átváltani, ügyességének néhány hónap alatt híre ment, és egyre többen tértek be hozzá. Saul (okulva a korábbi tapasztalatokból) az elismert haszon felett csak alig – alig csalta meg az utazókat, azok pedig ezt a kis csalást elnézték Saulnak, mivel az a pénzváltást keleties módon kényelemben, fedett szobában, pihentető muzsikaszó és hűsítő tea mellett végezte. Saul rájött, hogy Nikápolyban nyitott kereskedésére nincsen szüksége, ezért 1394 októberében hazamenet eladta azt, és betársult a még mindig betegeskedő, és elméjében egyre inkább hanyatló pénzváltó üzletébe, akinek fogalma sem volt arról, hogy Saul mekkora hasznot teremt az ő jogán, hiszen a korábbi nyereségnek megfelelő összeget

mindig hiánytalanul megkapta. Saul soha nem törődött azzal, hogy meglopja embertársait: mindig az kellett neki, ami tiltva volt, mert úgy tartotta:

*A lopott víz édes,
és a titkon való étel gyönyörűség!**

* Péld 9.17

*És az én szívem titkon elcsábult,
és szájjammal megcsókoltam a kezemet.**

* Jób 31.27

1395 tavaszán a pénzváltó meghalt Nikápolyban, és (sokak meglepődésére) a kereskedést a halála előtt néhány nappal egészében eladta Saulnak. Néhányan arról beszéltek, hogy a szerződés hamis volt. Mivel Vidin a mozlim és a magyar érdekek ütközőpontjában állt, és sok volt az ellenségeskedés, Saul visszatelepült Nikápolyba.

1395. szeptember végén Saul már mint Nikápoly egyik pénzváltójaként dolgozott, majd fél év múlva, már mint az egyik leghíresebb pénzváltója volt a környéknek, köszönhető a Vidinben kitalált pénzváltási módnak és szertartásnak.

Saul egészséges fiatalember volt, az asszonyoktól soha nem tartóztatta meg magát, híre ment annak, hogy néhány feslettebb erkölcsű asszonynak tőle született gyermeke. Hogy ebből mi volt az igazság, azt nem lehet tudni, de Saul senkinek nem árulta el a tarkóját takaró vörös folt létezését, nehogy azt mint apasági bizonyítékot ellene bárki bármikor felhozza.

1396. szeptember elején megérkezett Zsigmond magyar király seregével a város alá, hogy azt megostromolja. A városban először iszonyatos zűrzavar támadt, de néhány nap alatt mindenki elfoglalta a helyét, és várta az elkerülhetetlen csapást. Saul különösen érintette a támadás, mert mintegy úgy érezte, hogy őerte külön eljöttek, hogy visszavigyék Magyarországra, hogy törvényt üljenek felette.

Szeptember 12-én indult meg az ostrom. A városbelieknek elmondták, hogy követeket menesztettek I. Bajezid szultánhoz Konstantinápoly alá, hogy az jöjjön Nikápoly segítségére. Így történt. I. Bajezid szultán Konstantinápoly ostromát félbehagyta, és véres küzdelem után szeptember 28-án legyőzte a magyar király seregét. Nikápoly megmenekült, az élve maradottak örömmünnepet tartottak. Ekkor történt a baj. Az egyik zsidó, aki maga is megmenekült és boldogan táncolt, hangosan vetette oda Saulnak, hogy a magyarjai micsoda vereiséget szenvedtek az oszmántól. Mivel ezt meghallotta Bajezid egyik kéme a sok közül, azonnal jelentette a táborban, hogy valószínű, hogy Zsigmondnak még maradt bent embere a városban. A szultán emberei nem ismerték Saul, akik pedig igazolni tudták volna, mind aludtak vagy mulatoztak, így történhetett meg, hogy Sault lefogták és kihurcolták magukkal a táborba.

Saul egy hétig volt a mozlím fogságában, mire hazaengedték. Mire hazaért, házáat Bajezid emberei kifosztották, értékeit elrabolták. Adósai, akikhez elment beszélni a pénzét egymás után kergették ki házaikból, mivel az egy hét alatt, amíg fogva volt, az a hír kelt róla, hogy a magyarok kéme volt és neki is köszönhető a sok életet követelő ostrom. E miatt az ostoba vád miatt az ostrom alatt meghalt egyik kereskedő fiai üldözőbe vették, ezért újra kénytelen volt elmenekülni azzal néhány zacskó arannyal, amelyet a kertjében nem találtak meg a fosztogatók. Kezdte magát úgy érezni, mint akinek semmi sem sikerülhet.

*Mert a fügefá nem fog virágozni, a szőlőkben nem leszen gyümölcs,
megcsal az olajfa termése,
a szántóföldek sem teremnek eleséget,
kivész a juh az akolból,
és nem lesz ökör az istállóban.**

* Hab 3.17

Október végén Saul már Philippopolisban éjszakázott, és itt döntötte el, hogy messze menekül Magyarországtól. Ezért néhány keserves hét gyaloglás után Szalonikibe tért be, oda, ahol kellően sok zsidó lakik, hogy fel ne tűnjék közöttük egy újabb. Szalonikibe elég sok magyarországi vándorolt ki az elmúlt évtizedekben, így attól nem tartott, hogy kapcsolatokat nem tud majd kötni.

Saul az utóbbi tíz évben most először imádkozott tiszta szívéből:

*És ha valaki feltámadna ellened,
hogy téged üldözzön és életed ellen törjön:
az én uramnak lelke az élőknek csomójába leend bekötve az Úrnál a te
Istenednél; ellenségeidnek lelkét pedig a parittyának öbléből fogja elhajítani.**

* 1Sám 25,29

Isten hallgatott, Saul álomba merült.

1397-1400

*Van hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez is hiábavalóság.**

*Préd 8,14

Szaloniki közössége tarka képet mutatott. Hispán, német, morva, magyar és minden egyéb más területről bevándoroltak színesítették a képét, ezért aztán

ez a sokszínűség a város lakóit állandóan mozgásban tartotta, és mindig történt valami olyasmi, amit meg lehetett tárgyalni. Sok rabbi is megfordult rövidebb vagy hosszabb időre a városban.

Saul csak egy aprócska pont volt ebben a forgatagban. Elbújni el tudott, de ezzel a városi magányt is megismerte. A magánya során kezdett sokat gondolkodni az élet dolgain, azon, hogy mi az amit ő rontott el és mi az, ami a sorsa számlájára írható. Nagy gondban volt Istennel, nem tudta magát átadni a hitnek, ami abból fakadt, hogy állandóan kérdőre vonta az Urat, hogy miért ezt a sorsot adta neki. Mintha ő és az Isten egyenrangúak lennének, és beszélgethették efféle dolgokról. Saul, ahogyan más esetben sem, nem volt képes arra, hogy életét kívülállóként szemlélje, ezért örökös elégedetlenség és nagy-ravágyás jellemezte. Úgy vélte, hogy az embereket kizárólag a pénz és a vagyon hatalma tartja össze, ezért az, aki a pénzt uralni tudja, uralni fogja az embereket is. Elveit még mindig nem adta fel:

*A gazdag és szegény összetalálkoznak,
mindkettőt pedig az Úr szerzi.**

* Péld 22.2

*A gazdag a szegényeken uralkodik,
és szolgálja a kölcsönvevő a kölcsönadónak.**

* Péld 22.7

Saul 1397 márciusában talált rá egy pénzváltóra, akinek ugyan nem volt szüksége segédre, de megtetszett neki a szép fiatalember, és megérezte szűkölködését. Jáfetről, a pénzváltóról, akik ismerték, tudták, hogy a férfiakat kedveli, ezért érdeklődve figyelték, hogy Saul mikor eszmél rá arra, hogy alkalmazásának oka a szép hajában rejlik, mintsem tudásában. Saul néhány hét múlva értette meg, hogy Jáfet gyengéden kíván közelíteni hozzá. Mivel maga mindig is a nőket szerette, a közeledést terhesnek érezte, ezt közölte is vele. Jáfettel való beszélgetések ráébresztették, hogy Jáfet az, aki a legjobban szenved a hajlama miatt, hiszen így vagy úgy, de kiközösítette őt a társadalom, ezért üldözöttsége okán sorstársaként kezdte kezelni őt.

Saul és Jáfet egymásra találtak, de az egymásra találás csak lélekben történt meg, noha mindenki más úgy vélte, hogy Saul Jáfet szeretője lett. Ezzel szemben Saul nagyon sokat tanult emberségből Jáfettől, az pedig feltöltődött életerővel az ifjú Saullal folytatott beszélgetések során. Nyár végére Saul és Jáfet felvirágoztatta a kereskedést, és olyan jó barátok lettek, hogy Jáfet végül azt is elmondta, hogy miért nem a nőkkel szereti a kedvét tölteni. Jáfet (aki egyébként másoknak életvidám arcát mutatta mindig), nehéz sorsban nőtt fel. Többszörösen tanúja volt a családja pusztulásának és az emberi élet gyarlóságának, és igazságtalanságának. Végül, miután korábban megnősült, de felesége hamar meghalt, úgy döntött, hogy nem akarja, hogy utódai is végigmenjenek azokon a szenvedéseken, amelyeken ő ment végig, ezért elhatározta, hogy

neki nem lesznek gyermekei. Ettől már csak egy apró gondolatra volt az, hogy ha már párt kell magának választania, akkor annak férfinak kellett lennie. Idővel aztán megszokta a férfiszerelemet, és nem akart változtatni az életén.

1397 végén Jáfetnek Chios szigetére kellett utaznia, ahonnan korábbi fiúszerelemről azt hallotta, hogy halálán van, és még egyszer látni kívánja Jáfetet. Így történt, hogy Saul 1398 januárjától egyedül folytatta Jáfet pénzváltását, miközben várta, hogy barátja visszatérjen.

Az év közepén levelet kapott Jáfettől, hogy nem tud visszajönni Szalonikibe, mert ápolnia kell barátját Eborlosban. Kérte Saul, hogy mindenét tegye pénzé, és kövesse őt a szigetre, mert ott neki nincsen semmilyen megélhetése.

1398 őszén sikerült Saulnak Jáfet minden érdekltségét felszámolnia, és egy kisebb zsáknyi arannyal előbb Limnosra hajózott, majd onnan (mivel a sziget Genova fennhatósága alatt állt ekkor) genovai hajóval Chiosra. Az aranyat olvadt viaszba rejtette, gyertyát formált belőlük, és így sikerült veszteség nélkül minden pénzt eljuttatni barátjának. Maga is meglepődött azon, hogy a vagyonnal nem szökött meg. Eborlosban Jáfet boldogan ölelte magához Saul, és bemutatta őt gyengélkedő barátjának. Chioson Jáfet házat vett magának, és ott élt együtt barátjával és Saullal.

1399 tavaszán Jáfet barátja meghalt. Mivel Jáfet nem tudott abban a városban maradni, ahol ápolta és eltemette szerelmét, ezért Saullal együtt átköltözött előbb Lagadába, majd végül Karfasba. Itt újra pénzváltó üzletet indítottak, de alig volt bevételük, mivel Chios leginkább a genovaiak látogatták, és nekik nem volt szükségük pénzváltásra. Az év végéig felemésztették Jáfet vagyonának felét, s úgy döntöttek, hogy átmennek Kandiába, amit a görögök Iraklionnak neveztek, Kréta szigetének egyik nagy városa, és egyben velencei kereskedelmi központ volt. Így abban reménykedtek, hogy újra fellendülhet a vállalkozásuk.

1400 januárjában érkeztek Krétára, túlélve egy hatalmas téli vihart. Mivel Kandiában a zsidók letelepedését adókedvezményekkel és kereskedelmi kedvezményekkel próbálták elősegíteni, a két utazót szeretettel fogadták, és hamarosan már házuk és pénzváltó-műhelyük is lehetett. Augusztusban egy kerti ünnepségen, amelyet Jáfet és Saul rendezett a helybéli előkelőknek, Jáfet megismerkedett az egyik vendég unokatestvérével, egy Eli nevezetű alexandriai zsidó fiatalemberrel, akinek Alexandriában bőr-és sókereskedése volt. Eli és Jáfet hamarosan egy pár lettek, Saul pedig ismét mellőzöttnek érezte magát. A feszültséget fokozta az is, hogy Eli, teljesen alaptalanul állandóan féltékenykedett a szép termetű Saulra, és ezért nem is akart visszamenni Alexandriába. Mivel mind a pénzváltó műhelynek, mind pedig az alexandriai kereskedésnek igen sok veszteséget okozott ez a férfiszerelem, Jáfet és Saul megbeszélték, hogy ráveszik Elit arra, hogy cserélje el vállalkozását Sauléval, és ő maradjon Kandiában Jáfettel, Saul pedig menjen le Alexandriába, és vegye át az ottani kereskedést.

Eli elfogadta az ésszerűnek tűnő javaslatot, és Saul könnyes búcsút véve Jáfettől 1400 októberében áthajózott Alexandriába.

*Fordítóán magamat látám a nap alatt,
hogy nem a gyorsaké a futás, és nem az erőseké a viadal,
és nem a bölcséké a kenyér, és nem az okosoké a gazdagság,
és nem a tudósoké a kedvesség;
hanem idő szerint és történetből² lesznek mindezek.**

* Préd 9,13

1400-1405

*Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak,
és azoknak semmi jutalmok nincs többé; mivelhogy emlékezetök elfelejtetett.
Mind szeretetök, mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár elveszett;
és többé semmi részök nincs semmi dologban, a mely a nap alatt történik.
No azért egyed vígassággal a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat;
mert immár kedvesek Istennek a te cselekedetid!
A te ruháid mindenkor legyenek fejérek,
és az olaj a te fejedről el ne fogyatkozzék.**

*Préd 9,7-10

Saulnak sok idejébe tellett, amíg Eli által adott iratok alapján sikerült átvennie a bőr- és sókereskedést. Mikor azonban végzett a formaságokkal, élvezni kezdte az alexandriai életet, maga a város is izgalmasnak ígérkezett, másrésztől Eli ismerősei, akiket más úton levélben tájékoztatott látogatni kezdték Sault. Volt közöttük olyan, akinek láthatóan az volt a feladata, hogy megtudakolja, hogy Saul szerelmes-e még Jáfetbe, másokat Eli arra kérhetett meg, hogy ha az általa nevelgetett kereskedés bukását észlelnék, azt jelezzék neki, és voltak olyanok, akik csupán Saul személyére voltak kíváncsiak, mivel Eli (amikor nem féltékenykedett) nagyon jókat írt róla.

Így történt, hogy 1401 tavaszára Saulnak már jelentős ismeretségi köre volt Alexandriában, férfiak, akikkel az idejét is szabadon töltötte. Kedvelt pihenőhelyük volt a Pharos, azaz a világítótorony, amelyet a világ csodái között tartottak számon, és amely ekkoriban már igen romos állapotban volt. A Pharost úgy száz és nyolcvan évvel korábbi földrengések rongálták meg, bejáratát már látni sem lehetett. Ez adta Saulnak és társainak az ötletet, hogy egyik délután, amikor csak kevesen jártak arrafelé, számtalan kötél segítségével megmásszák a torony maradékát, és elgyönyörködjenek az onnan kitaruló világ képében.

Barátai segítettek Saulnak, hogy megfelelő nőtársaságot találjon magának, amikor csak szükségét érezte, és elvitték magukkal rokonaikhoz Rosettába, Buszirba, Bilbeiszbe, Damiettába és Fosztátba is. Amikor pedig Saul egyedül volt, leginkább a belső kikötőben üldögélt és leveleket írogatott Jáfetnek, amelyeket soha nem küldött el neki, nehogy Elivel vitába keveredjenek.

²történetből = véletlenül, tévedésből

1402 nyarán Saul és barátai éppen egyikük el-Gizai rokonságához igyekeztek, hogy ott eltöltsenek néhány napot, miközben megújítják kereskedelmi kapcsolataikat. Amikor el-Gizába értek, Saul döbbenet állt meg a Szfinx előtt, lenyűgözte annak hatalmassága, kecsessége és megérintette az emlékezés szele. Elmesélte társainak az ő és atyjainak történetét, csak a gyilkosságról és a házasságról nem tett említést. A társak csendben hallgatták, aztán elismeréssel szóltak arról, hogy Saul mennyi mindent tud a gyökereiről.

El-Gizában szépen teltek a napok, Saul megismerkedett a rokonlátogató barátja húgával, Mirjammal. Mirjam kivételesen szép és izgalmas nő volt, csak a bőre volt egy kicsit fehérebb színű, mint a testvéreié. Miután visszatértek Alexandrába, Saulnak nem ment ki a fejéből Mirjam, és így néhány hónap múlva megkérte barátját, hogy ha legközelebb megy haza, engedje meg, hogy ő is vele tartson, mert eleped a hűg után.

1403 áprilisában érkeztek újra el-Gizába. A következő napokban Mirjam és Saul egyre többet beszéltek egymással, és kísérték a Szfinxhez. Amikor odaértek és lopva csókot váltottak, hirtelen lódobogást és kiáltozást hallottak. Elbűjtak a Szfinxtől nem messze egy kis földhányás mögé. Éppen időben, mert hamarosan az uralkodó mameluk szultán katonái érkeztek a Szfinxhez, és azon kezdtek gyakorolni. Saul iszonyodva látta, hogyan rongálják meg a Szfinx testét. Néhány óra elteltével vége lett a gyakorlatnak, a mamelukok elvonultak.

Mirjam szülei már égen-földön keresték őket, és Saulra támadtak, hogy mit csinált az a lányukkal. Aztán végül Mirjam tette rendbe a dolgokat, elmondta, hogy a mamelukok elől bűjtak el, és ezért késtek a visszatéréssel. Mirjam atyja belátta, hogy lánya és Saul igazat beszélnek, és bocsánatot kért a gyanúsítgatásért.

Saul Alexandriában nem tudott már másra gondolni csak arra, hogy Mirjamot feleségül vegye. Lelkiismerete felébredt, és tudta, hogy amíg a korábbi házasságát fel nem bontja, addig Mirjamot el nem veheti, mert ezt a gyalázatot nem teheti meg a leánnyal.

Nehéz lelkiismerettel levelet írt Nisbe, hogy ha még él a felesége, akkor attól válasszák el őt. Közölte, hogy hajlandó lenne visszautazni a válásra, és, hogy gazdagon bocsátja el feleségét.

Mivel Saul nem tűrte jól a válasz miatti várakozást, 1404. januárjában leköltözött el-Gizába, és Mirjam bátyját (aki Alexandrában maradt) megkérte, hogy néha ellenőrizze, hogy mit csinál a segéde a kereskedésében. Januártól szeptemberig Saul a legnagyobb boldogságban élt el-Gizában. Mirjammal minden nap találkozott, aki továbbra is Sault kívánta férjéül. Mivel más megoldás nem volt, és nem akart tétlenkedni, Saul el-Gizában a földeken dolgozott. Mirjam nem értette, hogy Saul, aki ekkor már harminckét éves volt, miért nem kéri meg a kezét.

Október elején váratlanul hazaérkezett Mirjam bátyja. Félrehívta Sault, majd ökölrel az arcába csapott, és összeverekedett vele. Miután jól elverték egymást, Saul megkérdezte, hogy miért történt mindez. Mirjam bátyja az arcába vágott egy írást, amiben Saul felesége közli, hogy nem kíván elválni férjé-

től, és a válasz iránti kérelmét pedig összetépte és elégette, tehát arról senki nem tud rajta kívül. Azonkívül a feleség tudatta Saullal, hogy tudomása van egy másik Saulról, aki gyilkosság miatt menekült el Esztergomból pont akkoriban, amikor Saul Nisbe érkezett. A levelet a feleség Alexandriába küldette vissza, és azt Saul segédje adta oda Mirjam bátyjának, aki éppen Saul kedvében akart járni azzal, hogy ellenőrizte a kereskedést.

Saul a homokban maradt hanyatt fekvé. Barátja, aki legalább annyira szomorú volt, mint ő, megkérte Saul, hogy azonnal térjen vissza Alexandriába és felejtse el Mirjamot, és akkor ő is elfelejti mindazt, amiről ez a levél szól.

*Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődöt,
kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél,
együtt azokkal, a kiket gyűlöltél,
és egybegyűjtöm őket ellened mindenfelől,
és föltakarom mezítelenségedet előttök,
hogy lássák minden te mezítelenségedet.
És megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok ítéletével,
és véredet kiontatom búsulásomban és féltő szerelmemben.**

* Ezék 16.37-38

Saul még aznap este visszaindult Alexandriába, üzletét eladta és elvándorolt Fuszátba. Mirjamról többet nem hallott. Azt sem tudta meg, hogy Mirjam soha nem ment férjhez, mert mindig őt várta vissza. 97 évig élt, ebből 53 évet egyedül, magányosan el-Gizában, a Szfinx mellett egy kunyhóban.

*A mi volt, ugyanaz, a mi ezután is lesz,
és a mi történt, ugyanaz, a mi ezután történik;
és semmi nincs új dolog a nap alatt.**

* Préd 1,9

1406-1410

*És adjad a pénzt mind azért, a mit kíván a te lelked:
ökrökért, juhokért, borért és vidámító italért és mindenért,
a mit megáhit néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak,
a te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te háznak népe.**

*5 Móz. 14,26

*És bizony, a bor is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma; ő, a ki
tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a halál: telhetetlen, és magához ragad
minden népet és magához csatol minden nemzetet.**

*Hab 2,5

Saul 1406. január közepén gazdag emberként érkezett Kairóba, amely az 1308 évi hatalmas földrengés pusztítása után a mameluk szultánok keze nyomán gyönyörű, lenyűgöző várossá nőtte ki magát. Mivel jelentős zsidó közösség élt ekkor a városban, Saul bejelentkezett az előljáróknál, és bemutatatta annak a barátjának az ajánló levelét, akinek a családjához már korábban többször is átjöttek Alexandriából Kairóba.

Kairóban Saul ott kezdte, ahol korábban sokszor abbahagyta: újabb kereskedést nyitott, amely a rendelkezésére álló vagyon és az ő ügyessége miatt hamarosan önfenntartóvá vált. Ami változott, az Saul volt. Mivel Mirjam nem lehetett az övé, és az ő elvesztése is egy újabb láncszem volt a súlyos emberi veszteségei sorában, elhatározta, hogy csak a testi élvezeteknek fog élni, nem törődik a másnapokkal és senki mással. Csak azt fogja fontosnak tartani, ami őt kényezteti, a többi pedig nem lesz érdekes. Így történt, hogy Saul hamarosan arról lett hírhedt a kairói zsidók között, hogy minden pénzt borra, szép ruhákra és nőkre költi, az ünnepeket nem tartja be, és néha becsapja a vele kereskedőket. Mivel azonban (és Saul ezt is érdekből tette) támogatta a zsidó szegényeket az előljárók útján, a zsidók megtúrták maguk között az élvhajász fiatalembert.

1407 nyarától kezdve Saul háza lassan átalakult az ügyeskedők és csempészek találkozóhelyévé, egymásnak adták a kilincset, és Saul is azt vette észre, hogy maga is olyanná vált, mint azok, akiket beengedett magához. Mivel zúgolódni kezdtek az állapotok miatt, Saul vett magának egy másik házat Kairó nem zsidók lakta részén, és ott intézte ezután a sötét üzelmeit, melyek révén igen rövid idő alatt, jelentős vagyonra tett szert. Saul még az sem zavarta igazán, hogy egyre többször támadták meg az utcán, és egyre – másra fenyegették meg azok, akiken átgázolt. Mindig csak ezt mondta:

*És ímé öröm és vígasság;
barnok ölése, juhok levágása, húsevés és borivás;
együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!**

* Ésa 22.13

Saul erkölcstelen életet élt, és mégis, önző módon bízott abban, hogy az Úr nem hagyta el őt végleg:

*Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz,
mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető,
és az Isten egy lelket sem akar elvenni,
hanem azt a gondolatot gondolja magában,
hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem.**

* 2Sám 14.14

Következő ősze Saul kénytelen volt nem hivatalos testőrséget fogadni maga mellé. A két ember, akik rá vigyáztak, éjjel és nappal állandóan a nyomában voltak, ennek köszönhetően végül komolyabb sérülések nélkül tudta tovább folytatni az életét. A bor, a pénz, a fogadások és a prostituáltak kitöltötték Saul

mindennapjait. Nem törődött a vallással, nem zavarta, hogy kétszeresére hízott meg. Mivel a mameluk tisztviselők némelyikét lefizette, Saul megindult felfelé a mameluk közigazgatás számlátráján, és 1409 év elejére már a várost illető és fontosnak mondható döntések meghozatalában is részt vett, és augusztusban jelentős anyagi ráfordítással sikerült elérnie azt, hogy az egyik nagyobb és népszerű bordélyt a mamelukok elvegyék a tulajdonosától, és azt neki adják.

Ez azonban már sok volt a kairóiak szemében. Felbéreltek néhány vérbajos katonát, akiket jó sok pénzzel a zsebükben beküldtek a bordélyba azzal, hogy feküdjenek össze az összes lánnyal. Néhány hónapon belül a bordélytól elpártolt szinte mindenki, mert a betérők is betegek lettek. Ez után a bordély volt tulajdonosa elhíresztelte, hogy Saul a zsidókat akarta azáltal uralomra juttatni Kairóban, hogy lebetegíti a férfiakat. Ez már komoly vád volt, ami ellen nem lehetett védekezni, és amikor Saul fülébe jutott a híresztelés, tudta, hogy jóvátehetetlen hibát követett el mértéktelenségével. Megpróbált újabb tisztviselőket lefizetni, de azt nem tudta, hogy az ellenségei a háttérben nála többet ígértek arra az esetre, ha a tisztviselő jelenti feletteseinek a megvesztegetés gyanúját. Így történt, hogy Saul egymás után többször börtönbe vetették, majd pénz ellenében kiengedték azzal, hogy a házában várja meg a vele szemben indított vizsgálatok eredményét.

Saul egyre többet ivott, kötekedett és verekedett. 1410 elejére száználmas látványt nyújtott a néhány éve még a társaságok központjának számító Saulhoz képest. Barátai mind elfordultak tőle, és aki csak tehette, minden bűnét Saulra kente. Tavaszra Saul végleg börtönbe került, ahol azt kellett végigélnie, hogy vagyont megvizsgálták, hitelezőit kifizették és a maradékot pedig elkobozták büntetésként. Mivel az ügyében döntést hozó tisztviselő lekötöztette volt Saulnak, és tudta, hogy Saul még tud neki személyesen ártani akkor is, ha már semmilyen hatalma sincsen, úgy döntött, hogy Saul vagyoneklobzása elegendő büntetés az elkövetett bűnökért. Miután a döntés megszületett és Sault a börtönből előhozták, az ítélkező (amikor senki nem látta) egy zacskó aranyat adott Saulnak a végleges hallgatásáért, és azt tanácsolta neki, hogy menjen fel Jeruzsálembe megtisztulni, mert ha így folytatja, hamarosan elveszejtí magát.

Saul nem tudta, hogy mit tegyen. Felismerte, hogy minden nyomorúságát magának köszönheti, de nem volt ereje ahhoz, hogy ennek megfelelően is cselekedjék. Még egyszer visszament Alexandriába, ahol a volt barátai már értesültek a viselt dolgairol, és nem látták szívesen.

Saul visszament utoljára Kairóba, majd útra kelt. Senkitől sem búcsúzott, kivéve kedvenc ágyasától, akinél az aranyainak felét otthagyta, mivel az gyermeket várt tőle. Meghagyta neki, hogy el ne mondja gyermekének, hogy ki volt az atyja, hazudjon inkább valami kedveset neki.

1410 júliusában érkezett Saul Jeruzsálembe. Mikor a kivett szobába betért valahonnan az agyából kipattantak a következő sorok:

*Annakokáért mondám az én elmémben:
bolondnak állapotja szerint lesz az én állapotom is,
miért valék tehát én is bölcsőbb?
és mondék az én elmémben: ez is hiábavalóság!
Mert nem lesz emlékezete sem a bölcsnek, sem a bolondnak mindörökké;
mivelhogy a következő időkben már mind elfelejtetnek:
és miképpen meghal a bölcs, azonképpen meghal a bolond is.
Azért gyűlöltem az életet; mert gonosznak látszék nékem a dolog,
a mi történik a nap alatt; mert mindez hiábavalóság,
és a léleknek gyötrelme!**

* Préd 2,15-17

Ahogy a gondolatok átszaladtak az elméjén, abban a pillanatban azt hallotta az ablak alól egy embertől, aki a másikkal vitatkozott:

*Kicsoda olyan Isten, mint te,
a ki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradékának vétkeit?!
Nem tartja meg haragját örökké,
mert gyönyörködik az irgalmasságban!**

* Mik 7, 18

1410. július 15-én Jeruzsálemben megszólította az Úr Sault.

1411-1421

*Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára,
és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága;
hogy lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak,
Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik adja azt.**

5Móz 30,20

Saul Jeruzsálemben megszelídült. Negyvenedik életévéhez közel ráébredt arra, hogy ő sem halhatatlan, és voltak olyan pillanatok is, amikor családra vágyott, de tudta azt is, hogy mivel feleségétől nem tudott elválni, a családalapítás számára lehetetlenség, hiszen senki nőt nem fog úgy maga mellé venni, hogy az azt gondolja, hogy egyedüli és törvényes feleség.

Mivel máshoz nem értett, itt is újra kereskedni kezdett, csekélyke pénzt viszonylag rövid idő alatt többszörözte. Annak ellenére, hogy távol akarta magát tartani az ügyeskedőktől, rájött, hogy az ő helyzetében minden lehetőséget meg kell ragadni, mert segítség és anyagi biztonság nélkül az ő korában nem válogathat az ember.

1411 végén keletről jöttekkel kezdett kereskedni. A kereskedők nagyon ravaszak voltak, ezért Saulnak kétszer olyan ravasznak kellett lennie, hogy azok be ne csapják. Akik az utcában laktak, csodálkozva állapították meg, hogy Saul kezelni tudta ezeket az örményeket (lehet, hogy csak örménynek hazudták magukat), mivel eddig mindenki csak rajtavesztett, ha velük került kapcsolatba. Akármennyire is igyekezett Saul, kénytelen volt kairói módszereit bevetni Jeruzsálemben is. Ahogy haladtak a hónapok, csak lassan engedtek fel körülötte az emberek, mert őt is mindenki haramiának tartotta, hiszen azt látták, hogy a rendes vevők mellett a kétes alakok is részesei Saul életének.

Saul 1412 nyarára annyira megerősödött, hogy a háza és üzlete mellett vett magának egy házat az arab negyedben is, és ott fogadta azokat a keletieket, akik szemet szűrtak a zsidóknak korábban. A mozlím negyedben Saul eleinte gyanakvással, majd szeretettel fogadták, bár ott sem örültek azoknak a kétes alakoknak, akik hetente többször megjelentek házánál. Mivel Saulnak elege volt a zsörtölődésből, vett magának egy házat Jeruzsálemen kívül, és 1412 decemberétől kezdve itt bonyolította le ügyleteit.

Saulnak mindene megvolt. Elkezdett újra Isten Házába járni, felelevenítette az elfelejtett imádságokat, és igyekezett tisztán kereskedni.

*És ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, melyeket cselekedett,
és megtartja minden parancsolatimat,
és törvény szerint és igazságot cselekszik:
élvén éljen, és meg ne haljon.**

* Ezék 18.21

1414 márciusa elejére kereskedett Gázával, Hebronnal, Beér-Sevával, Bét-Seánnal és Száfeddel. Saul leginkább Száfedbe szeretett menni, mivel ott nagyon sok zsidó élt, és szerette azt, ha zajlik körülötte az élet. Száfed bizonyos értelemben mozgalmasabb város volt, mint Jeruzsálem.

1415 februárjában éppen Bét-Seánba ment, amikor találkozott félúton egy magát Majmun ben Mósének mondó zsidóval, aki elmesélte neki, hogy az ő atyja, Móse Botarel Hispániában, Cisnerósban még 1393-ban, mint Messiás lépett fel, és bukása után a családja kalandos úton ide menekült. Saul, aki eddig még soha nem hallott ilyesmiről, megütközve hallgatta Majmun ben Mósét, el nem tudta képzelni, hogy valaki azt állítsa magáról, hogy ő a Messiás. Elgondolkodtatta a találkozás és arra jutott, hogy az Úrnak a szándékai valóban kifürkészhetetlenek, hogy ilyen dolgok előfordulhatnak. Ez a találkozás sarkallta arra Sault, hogy felszámolja az arab negyedben lévő lakását, és minden idejét a zsidók között töltse azért, hogy jobban megérthesse az Isten szándékait vele.

Augusztusban váratlanul betoppant hozzá Majmun ben Móse. Saul látta, hogy Majmun „másféle” állapotban van, ezért megpróbálta őt kitessékelni, attól tartott, hogy a fiú az atyja nyomdokaira lépett és az ő házában akarja magát Messiásnak kikiáltani. Majmun ben Móse végül elment, de így szólt vissza Saulnak:

*Bizonyságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet,
hogy az életet és a halált adtam előtökbe,
az áldást és az átkot:
válaszd azért az életet,
hogy élhess mind te, mind a te magod;**

* 5Móz 30,19

Saul elgondolkodott, hogy mit is akart ezzel mondani Majmun, de semmire nem jutott vele mindaddig, amíg aznap este be nem kopogtatott hozzá egy rongyos fiatal leány, akit zsidó fiatalok kergettek végig a negyeden. Segítségét kérte Saulnak, aki, amikor belenézett a lány szemébe látta, hogy elveszett: Mirjam és az anyja szeme nézett vissza rá.

Aminát (mivel így mutatkozott be a leány) elrejtette a padló alatt, mire az őt üldözők a házához értek. Mivel tagadta, hogy bárkit is látott volna, a zsidók tovább mentek, ő pedig előhúzta a rémült leányt. Amina elmondta, hogy Jemenben született zsidóként vándorolt be Palesztinába többedmagával, és azok a zsidók, akik üldözték erőszakoskodni akartak vele. Saul hitte is meg nem is, amit Amina mondott, de azért magánál tartotta, hagyta megtisztálkodni, enni adott neki, és hagyta lefeküdni. Mivel a lány álmában arabul beszélt, Saul tudta, hogy Amina hazudott neki, de furcsa módon nem haragudott érte, és másnap pedig úgy tett, mintha nem vette volna észre a lány esetlenségét zsidó dolgokban. Saul úgy döntött, hogy a szomszédok ne vegyék a szájukra őket, a háza melletti megüresedett egyik kis házat megvette Amina számára, aki odaköltözött, és el nem múló hálával gondolt nap mint nap Saulra, aki szolgálataiért semmit nem kért tőle cserébe.

1416 nyaráig Saul és Amina közel kerültek egymáshoz. A lányt régi ismerősnek hazudták, így a zsidók nem törődtek vele többet. Lassan szerelem bontakozott ki közöttük

1417 tavaszán Saul újra vett egy házat az arab negyedben, amely közelebb volt a városon kívüli házához, és néha ott aludt. Májusban megkérte Amina kezét, aki egyrésztől nagyon boldog volt, mert szerelmes volt a zsidó férfiba, másrésztől pedig gondban volt, hiszen nem vallotta be Saulnak, hogy ő nem zsidó, és így érvénytelen lesz a házasságuk. Ráadásul, ha gyermekeik is lesznek, azok sem zsidók nem lesznek (mivel anyjuk nem zsidó), sem pedig mozlímok (mivel atyjuk nem mozlím). Végül az érzelmek döntöttek, és 1417. június 6-án Saul és Amina megházasodott Jeruzsálemben. Amina még éppen nem töltötte be a tizennyolcadik életévét. Azt nem tudta, hogy a házasságuk nem csupán az ő részéről érvénytelen, hanem Saul részéről is, aki nem vált el a feleségétől.

Boldog napok voltak ezek és boldog évek következtek. Aminán egyre kevésbé látszottak a fogyatékoságok, és teljesen zsidó asszonyként élte az életét Saullal Jeruzsálemben. A szomszédos házat, amelyet Saul korábban Aminának vett) egybeépítették Saul házával, és így egy tágas, szép otthont tudtak maguknak teremteni.

1418. szeptember 1-én megszületett Malachi ben Saul, akit szülei hatalmas örömmel fogadtak. Saul az Írást idézte, amelyet már évezredek óta sok atya idézett fiának születésekor:

*Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól,
áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet
és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét,
és mint a halak szaporodjanak e földön.**

*1Móz 48,16

Saul és családja boldogan éltek Jeruzsálemben. Saul igyekezett megszabadítani magát az ügyeskedőktől, de ez sokkal nehezebben ment, mint gondolta volna.

1419 nyarán Amina újra várandós lett Saultól, a fiúgyermek meg is született 1420-ban, és a Reuven nevet kapta.

1421 nyarán Saul összeveszett néhány veszélyes kereskedővel Jeruzsálem melletti házában, mivel azok nem akarták megengedni neki, hogy feladja a velük való kereskedést. Saul augusztus elején eladta a házát, és visszaköltözött Jeruzsálembe. Augusztus 10-én délután, miután Malachival és Reuvennel játszadozott egy jót, Saul átment az arab negyedben lévő lakásába, hogy onnan is felszámolja a készleteit. A lakásban régi társai vártak rá és súlyos rudakkal agyba-főbe verték. Amina talált rá este, amikor már elindult a keresésére. A vérbe fagyott Saul megölelte feleségét, aki látta, hogy Saul menthetetlenül meg fog halni, ezért sírva kérte a bocsánatát, és elmondta, hogy ő nem zsidó, hanem mozlím, Bagdadból menekült el, mert hercegi családját unokatestvérei egy heves vita során egészében kiirtották, és csak ő maradt meg. Akik üldözték, amikor befogadta őt Saul, azok sem zsidók voltak, hanem a bagdadi család bérencei. Elmondta, hogy valójában Amina Fad'lallahnak hívják, és nagyon szégyelli, hogy ennek így kellett kiderülnie.

Saul bölintott, és elmondta Aminának, hogy tudta: mozlím nőt vett törvénytelenül feleségül. Utolsó erejével megeskette Aminát, hogy ha ő akár túléli a sebesülését akár nem, az Írás szerint fogja a fiát nevelni, és elmeséli neki az élete és családja történetét:

*Mostan azért esküdj meg énnékem az Istenre itt,
hogy sem én ellenem, sem fiam, sem unokám ellen
álnokságot nem cselekszel,
hanem azzal a szeretettel, a melylyel én te irántad viselttettem,
viselttel te is én irántam és az ország iránt,
a melyben jövevény voltál.**

* 1Móz 21, 23

Saul boldogan halt meg, mert hallani vélte Amina esküjét. Testét Jeruzsálemben temették el. A temetőben úgy kellett összefogdosni néhány férfit, hogy vegyenek részt a temetésen, mivel senki nem jött el a barátok közül, hiába hívta el őket az özvegy.

Amina a temetés után a sír felett így kesergett:

*Mit használ vérem, ha sírba szálllok?
Dicsér-e téged a por;
hirdeti-é igazságodat?**

* Zsolt 30.10